

uddannelsen på tandlægehøjskolerne i høj grad indgår praktisk klinisk arbejde. Endelig skal jeg nævne, at lovforslaget åbner mulighed for offentlig anerkendelse af tandlægelige specialer.

Et til dato uafklaret spørgsmål har været de praktiserende tandteknikers stilling. Der er ikke med det fremsatte lovforslag tilsigtet nogen ændring heri, men en betænkning fra et af undervisningsministeriet nedsat udvalg vedrørende uddannelsen af de praktiserende tandteknikere kan efter det for mig oplyste forventes at foreligge i løbet af foråret 1976, og der vil så være grundlag for at tage stilling til, om der gennem en selvstændig lov herom skal indføres en autorisationsordning eller anden offentlig godkendelse af praktiserende tandteknikers virksomhed.

Som nævnt vedrører det fremsatte lovforslag retsgrundlaget for den enkelte tandlæges virksomhed som medicinalperson, hvad enten denne virksomhed foregår i offentlig eller privat regie. Derimod gives der ikke regler om tandplejen som sådan, dvs. om de tandplejeydelser, der stilles til rådighed for befolkningen. På indenrigsministeriets foranledning har sundhedsstyrelsen imidlertid nedsat en embedsmandsgruppe med henblik på at fremkomme med materiale vedrørende befolkningens tandpleje og tandsundhedsstatus. Embedsmandsgruppens rapport vil foreligge en af de allerførste dage, og den vil blive tilstillet folketinget.

Ved 1. behandling fik lovforslaget en overvejende velvillig modtagelse, om end flere af ordførerne var betænkelige ved enkeltheder i lovforslaget, herunder den foreslåede ophævelse af kravet om 1 års assistenttid som vilkår for retten til at udøve tandlægevirksomhed.

I den af udvalget afgivne betænkning indstillede et *flertal* (venstres, fremskridtspartiets, det konservative folkepartis, kristeligt folkepartis og centrum-demokraternes medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med et af flertallet stillet ændringsforslag, hvorefter kravet om den 1-årige assistenttid som vilkår for retten til autorisation som tandlæge skulle opretholdes. Et mindretal inden for flertallet (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) afgav i denne forbindelse en mindretalsudtalelse, hvorom må henvises til betænkningen. Et *mindretal* (socialdemokratiets, det radikale venstres, socialistisk folkepartis og Danmarks kommunistiske partis medlemmer af udvalget) indstillede lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Det af flertallet stillede ændringsforslag vedtoges ved 2. behandling med 75 stemmer (V, FP, KF, KrF, CD) samt Lembourn (UP)) mod 74 (S, RV, SF, DKP, VS). Afstemningen fandt sted ved *navneopråb*.

Ved 3. behandling vedtoges lovforslaget enstemmigt med 146 stemmer.